امتیاز

سه‌شنبه ۱۱ آبان ۱۴۰۰
۲۶ ربیع‌الاول ۱۴۴۳ ● ۲ نوامبر ۲۰۲۱
شماره ۳۳۱۲ ● ۸ صفحه

روزنامه فرهنگی، هنری، ورزشی، اجتماعی صبح کشور
صاحب امتیاز و مدیرمسوول:
غلامحسین شعبانی
نشانی: میدان انقلاب - خیابان جمالزاده‌شمالی
پلاک ۲۶۰ واحد ۵

پست الکترونیکی:
info@emtiazdaily.ir
تلفن: ٦٦٥٩٦٨٠٩
آگهی دولتی: ٦٦٥٦٧٧٦٤ - آگهی شهرستان ها: ٦٦٦٥٠٠٩٩
لیتوگرافی و چاپ: ریحان

متن میثاق‌نامه روزنامه‌نگاری در سایت روزنامه موجود است

WWW.EMTIAZDAILY.IR

هنرمندان محترم! اموال تئاتر شهر را پس بدهید

یک گروه نمایشی برای اجرای اثر خود خرج و برج بسیاری دارد که یکی از آنها تامین آکسسوار نمایش است. شاید بازیگران یک نمایش بتوانند با مراجعه به کمد لباس‌های شخصی خود یا دوستان‌شان، لباس بعضی از نمایش‌ها را تامین کنند ولی خیلی بندرت اتفاق می‌افتد که آنان بتوانند با وسایل خانه‌های شخصی خود تمام آکسسوار مورد نیاز نمایش‌شان را تامین کنند.

کسانی که با تئاتر سر و کار دارند، می‌دانند آکسسوار، مجموعه وسایلی است که روی صحنه یک نمایش استفاده می‌شود و البته با دکور کاملا متفاوت دارد.

مجموعه تئاتر شهر هم سال‌هاست مکانی به نام آرشیو آکسسوار دارد، مکانی که در آن آکسسوار نمایش‌های گوناگون نگهداری می‌شود و گروه‌های نمایشی گاه گاه برای تامین بخشی از نیازهای آثار خود می‌توانند از وسایل موجود در این آرشیو استفاده کنند اما برخورد تعدادی از این گروه‌ها با اقلام موجود در این آرشیو مصداق مهریه‌ای است که نه کسی داده و نه کسی گرفته است. بعضی از این گروه‌ها تصور می‌کنند چون وسایل این آرشیو متعلق به مجموعه تئاتر شهر است، نیازی به بازپس دادن آن نیست و این چنین است که این آرشیو در طول زمان مدام خالی‌تر شده تا جایی که دیگر کاسه صبر مدیر این مجموعه و همکارانش لبریز شده و تصمیم دارند رویه خود را عوض کنند.

ابراهیم گله دارزاده، مدیر مجموعه تئاتر شهر در گفتگو با ایسنا، توضیحاتی درباره کارکرد این آرشیو می‌دهد و تاکید می‌کند که از این پس با کسانی که اموال واحد آکسوار را پس نداده‌اند، برخورد جدی صورت می‌گیرد.

او در آغاز یادآوری می‌کند: بعضی از وسایل این آرشیو از ۲۰ سال پیش به امانت گرفته شده و هنوز باز گردانده نشده است و بعضی وسایل هم از شکل اولیه خارج شده و به حالت قبلی بازنگشته است. مثلا زنجیری مطول که برای اجرای یک نمایش به کار گرفته شده و حالا قیمت بسیار بالایی دارد اما در اجرای نمایشی دیگر به چندین قطعه تبدیل شده و دیگر ارزشی ندارد چون کارایی خود را از دست داده و می‌توان آن را به عنوان ضایعات در نظر گرفت.

گله‌دارزاده با اشاره به اقداماتی که برای باز پس گرفتن اموال این آرشیو در حال انجام است، ادامه می‌دهد: فهرست افراد را از سال ۸۴ استخراج کرده‌ایم که فهرست بلند بالایی است. بعضی از دوستان اقلام کمی را به امانت گرفته‌اند، اموالی در حد یک سپر و شمشیر یا چند جلد کتاب دکوری کهنه و... ولی همین‌ها را هم پس نداده‌اند که اگر لازم شد، گروه‌های دیگری بتوانند از آنها استفاده کنند.

او اضافه می‌کند: بعضی از این دوستان اصلا ایران نیستند. مدارک شناسایی خود را تحویل داده و رفته‌اند. تا به حال هیچ برخوردی با آنان صورت نگرفته ولی تصمیم گرفتیم روش خود را عوض کنیم. در اولین گام با همه افرادی که به آرشیو بدهکارند، تماس گرفتیم . تلفن بعضی‌ها خاموش بود ولی آنقدر تماس می‌گیریم تا مطلع شوند که بدهکارند. بعضی از دوستان بلافاصله پذیرفتند و عذرخواهی کردند و برای تسویه آمدند ولی در بعضی مواقع با همکاران من برخورد تندی شد که چرا مدعی بعضی وسایل هستید که ممکن است در اجرایی استفاده و خراب شده باشد درحالیکه باید به این آرشیو متعهد باشیم چون متعلق به تئاتر شهر یا شخص خاصی نیست بلکه به تئاتر کشور، تعلق دارد.

گله‌دارزاده اضافه می کند: در گام بعدی فهرست اعضای خانه تئاتر را که به این واحد بدهکاری دارند، تهیه می‌کنیم و حتما با خانه تئاتر مکاتبه خواهیم داشت و از آنان می‌خواهیم که آنان نیز برای نگهداری از آرشیو تئاتر توصیه‌هایی داشته باشند که بتوان به این بخش بیشتر کمک کرد.

مدیر تئاتر شهر با اشاره به دیگر اقداماتی که انجام خواهد شد، می‌گوید: حتما از شورای نظارت می‌خواهیم با این گروه‌ها برخورد قانونی کند و دریافت مجوز اجراهای بعدی آنان را به تسویه حساب با واحد آکسسوار تئاتر شهر منوط کند.

او درباره آخرین اقدامی که صورت می‌گیرد، توضیح می‌دهد: گام آخر که اصلا به آن علاقه‌مند نیستیم، کمک گرفتن از واحد حقوقی وزارت ارشاد است. چون خیلی از دوستان برای باز پس دادن، تعهدات رسمی داده‌اند، مساله را طی نامه‌ای به بخش حقوقی وزارت ارشاد ارجاع می‌دهیم که گزینه بسیار بدی است و امیدواریم به این مرحله نرسیم.

گله‌دارزاده با اشاره به کارکرد این آرشیو خاطرنشان می‌کند: نکته مهم دیگر این است که این آرشیو چیزی نیست که از بازار خریداری کنیم بلکه اینها همه آکسسوارهایی است که در تئاترهای مختلف مورد بهره‌برداری قرار گرفته و بعدا به این آرشیو اهدا و در آن نگهداری شده تا گروه‌های دیگر ناچار نشوند همان وسایل را دوباره خریداری کنند بلکه بتوانند از وسایل موجود استفاده کنند، اما خیلی خوب نیست که گروه‌ها کارکرد این آرشیو را در کمک کردن به دیگر همکاران خود فراموش‌کنند .

این مدیر هنری اضافه می‌کند: به کسانی که آکسسواری دارند و امکان نگهداری آن را ندارند، پیشنهاد می‌کنیم آن را تحویل آرشیو آکسسوار بدهند چون آن وسایل در اینجا هم نگهداری می‌شود و هم متخصصانی داریم که در صورت نیاز ،آن را ترمیم می‌کنند . ضمن اینکه دیگر همکاران‌شان می‌توانند از آن استفاده کنند.

او در پاسخ به این پرسش که آیا وسایل موجود در این آرشیو ارزش موزه‌ای هم دارد یا بیشتر برای رفع نیازهای روزمره به کار می‌آید، می‌گوید: بیشتر نیازهای روزانه گروه‌ها را تامین می‌کند اما در میان آنها یکسری وسایل خاص هم هست که برای یک تئاتر بخصوص طراحی شده و ارزش گردشگری هم دارد، به عنوان وسیله خاصی که در اجرایی خاص طراحی شده است و می‌تواند بازدید کننده داشته باشد.

گله‌دارزاده همچنین درباره آرشیو لباس که زمانی در مجموعه تئاتر شهر وجود داشت، توضیح می‌دهد: آرشیو لباس به طور کامل در مرکز است ودر زیرزمین مستقر شده. خوشبختانه از لباس‌های موجود در آن خیلی خوب نگهداری می‌شود. یکی از دلایلش این است که آرشیو لباس خیلی مورد استفاده نیست و حجمی که آکسسوار استفاده می‌شود، خیلی بیشتر از لباس است. در بسیاری موارد لباس‌های شخصی خود بچه‌های تئاتر، کارشان را راه می‌اندازد ولی تقریبا هیچ تئاتری با وسایل شخصی خانه قابل اجرا نیست.

او با تاکید بر اینکه در آرشیو آکسسوار فقط آکسسوار نگهداری می‌شود، یادآوری می‌کند: ما دکور نگهداری نمی‌کنیم و فقط آکسسوار نگه می داریم.کسی که وسایلی خریده و در اجرایی استفاده کرده، می‌تواند آن را به این آرشیو اهدا کند. البته که بعد از اهدای آن، دیگر تئاتر شهر مالک آن وسیله می‌شود. همکاران واحد آکسسوار خیلی در نگهداری‌اش می کوشند.

گله‌دارزاده ابراز تاسف می‌کند: همه حس می‌کنند چون این وسایل متعلق به تئاتر شهر است و این مجموعه، آرشیو بزرگی دارد، برنگرداندن یک وسیله کوچک، اشکالی ایجاد نمی‌کند ولی به مرور این وسایل، کم می‌شود در حالیکه امروز، حجم استفاده از وسایل خیلی بالا رفته . از طرف دیگر، هدف آرشیو آکسسوار در تئاتر شهر پشتیبانی از تئاترهای خودش است نه همه تئاترهایی که در تهران اجرا می شوند و این کار، حتی غیرقانونی است که البته ما انجام می‌دهیم و با همه سالن‌ها داریم همکاری می‌کنیم. او با اشاره به آسیب‌هایی که در پی خدمات‌رسانی این آرشیو به نمایش‌های خارج از مجموعه تئاتر شهر ایجاد می‌شود، تصریح می‌کند: نمایش‌های تئاتر شهر بعد از پایان اجرا از واحد آکسسوار برگه تسویه می‌گیرند ولی در دیگر سالن‌ها چنین الزامی نیست. چون ضمانتی وجود ندارد. به همین دلیل بعضی دوستان فکر می‌کنند چه ایرادی دارد که این وسایل را پس ندهند.

گله‌دارزاده در ادامه درباره ضرورت احیای کارگاه دکور مجموعه تئاتر شهر که سال‌ها پیش به گروه‌های نمایشی خدمات‌رسانی می‌کرد، توضیح می‌دهد: وجود کارگاه دکور در بخش دولتی همه را ایده‌آل‌گرا می‌کند درحالیکه در دیگر کشورها، سقفی برای بودجه دکور در هر سالن در نظر گرفته می‌شود ولی اینجا چنین فضایی نداریم. وقتی کارگردان می‌گوید هزینه دکور من ۲۰۰ میلیون است، نمی‌توان با او مخالفت کرد.

او کارگاه دکور را کلافی سردرگم می‌داند و می‌گوید: با وجود کارگاه دکور، به مرور باید بتوانیم حجم قابل توجهی آهن و چوب انبار کنیم که در صورت نیاز از آن بهره‌برداری کنیم. خود کارگاه و چنین انباری، هزینه نگهداری و نیروی انسانی دارد. دولت به هیچ وجه چنین امکان مالی ندارد و اگر بخواهد آن را ارزان‌سازی کند، هنرمندان مطلقا قبولش نخواهند داشت چون در این شکل، همه ایده‌آلیست می‌شوند.

گله دارزاده با یادآوری چند اجرایی شدن سالن‌های تئاتر اضافه می‌کند: با چند اجرایی شدن سالن‌های نمایش، عملا معماری در تئاتر به پایان رسید.بنابراین معضلات دکور در تئاتر صرفا کارگاه دکور نیست، بلکه چند اجرایی شدن سالن‌های نمایش، اجازه نمی‌دهد گروه‌ها دکور ثابت بزنند و طراحان اجازه ندارند آزادانه طراحی کنند. تنها دغدغه‌شان این است که دکور چگونه در ۲۰ دقیقه جمع شود تا گروه بعدی بتواند دکور خود را برپا کند.

او خواستار فعال شدن بخش خصوصی در بحث کارگاه دکور می‌شود و اضافه می‌کند: بخش خصوصی باید در این زمینه هم مانند دیگر بخش‌ها فعال شود. یکی از راه‌ها این است که مثلا تعدادی از گروه‌ها سوله‌ای بگیرند و دکور نمایش‌های خود را در آن آرشیو کنند و آن را به مواد اولیه تبدیل کنند و با قیمت پایین‌تری در اختیار دیگر گروه‌ها قراردهند. درواقع در این وضعیت گروه‌ها، مواد اولیه را برای ساخت دکور اجاره می‌کنند و بعد از اجرا آن را باز پس می‌دهند. وقتی در بخش خصوصی چنین اتفاقی رخ بدهد، تبدیل به یک تجارت می‌شود ولی در بخش دولتی، نوعی ایده‌آلیسم با خود می‌آورد که اصلا منطقی نیست و آنقدر بودجه تولید کار را می‌بلعد که ممکن است دیگر چیزی برای دیگر بخش‌های آن نمایش باقی نماند.

ابراهیم گله‌دارزاده در پایان یادآوری می‌کند: فراموش نکنیم سیاست کلی دولت، کاهش تصدی‌گری است اما خیلی خوب است که بخش خصوصی بتواند با تسهیلاتی و با حمایت دولت، چنین اقدامی انجام بدهد بویژه که در این صورت، زمینه اشتغال هم ایجاد می‌شود.

حکایت رویدادی که از ماهیت اصلی خود فاصله گرفت

آرش امینی آهنگساز و رهبر ارکستر سمفونیک سازمان صدا و سیما در یادداشتی ضمن ارائه نکاتی انتقادی درباره جشنواره موسیقی فجر به ارائه پیشنهاداتی برای برگزاری هرچه بهتر این رویداد ملی پرداخت.

در یادداشت آرش امینی آمده است:

اصلی‌ترین جشنواره‌های کشورمان که به مناسبت مهمترین واقعه تاریخ معاصر ایران یعنی پیروزی شکوهمند انقلاب اسلامی پایه گذاری شده‌اند، قرار بود هر سال در دهه فجر، یاد و خاطره روزهای انقلاب و وجوه مختلفی از حوادث، رویدادها، حماسه سازی ها، ایثار و شهادت‌های آن روزها را زنده نگاه داشته و برای نسل جوان امروز تکرار کنند. اما هر چه از قدمت این جشنواره‌ها گذشت، نسبت آنها با علت اصلی برپایی‌شان کم رنگ و کم رنگ تر شد. در این مقاله منظور نگارنده جشنواره بین‌المللی موسیقی فجر است که بیش از سی سال است به همین نام شناخته می‌شود، گو اینکه هنوز نمی‌دانیم علت حذف کلمه بین‌الملل از نام این جشنواره در سال گذشته چه بود.

فارغ از این وجوه نمادین، محتوای جشنواره موسیقی فجر که از نظر اجرایی نیز بسیار ابتدایی مدیریت می‌شود، هر سال فرسنگ‌ها از اصل و ماهیت وجودی خود یعنی پیروزی انقلاب اسلامی از یک سو و پایبندی به اصول مدیریت حرفه‌ای یک جشنواره از سویی دیگر، فاصله بیشتری می‌گیرد.

در بخش اجرایی خشت اول در جایی کج گذاشته می‌شود که طبق جدول برنامه چیزی در حدود ۹۰ کنسرت در انواع مختلف موسیقی در یک فاصله زمانی ۱۰ روزه به اجرا گذاشته می‌شود. این طرز اجرا به این دلیل است که حضور مخاطب در سالن برای مجری کوچک‌ترین اهمیتی ندارد و امر مهم برای او فقط انتشار جدول، نشست‌های پرتعداد مطبوعاتی، چاپ و چاپ و چاپ ده‌ها هزار برگ بولتن و کتاب بی خواننده و افتتاحیه و اختتامیه‌ها و تجلیل‌هایی اغلب سطحی است.

این در حالی است که در جشنواره‌های معتبر نخست به مسئله تراکم کنسرت‌ها و بهره برداری مناسب مخاطبان از محصول جشنواره توجه می‌شود نه مانند دوره سی و چهارم که با افتخار اعلام شد طی مدت ۵ روز ۸۵(!) اجرا به روی صحنه رفته است.

نتیجه اینکه با ده‌ها سالن خالی از تماشاگر حداقل برای کنسرت‌های ارزشمندتر مواجهیم در حالی که با وارد کردن ناثواب موسیقی پاپ به جشنواره موسیقی فجر (!) هزاران نوجوان و جوان در طی دو یا حتی سه اجرای ۱۶۰۰ نفره در هر روز به سالن برج میلاد هدایت می‌شوند. یعنی طی ۱۰ روز جشنواره موسیقی فجر به مناسبت جشن‌های پیروزی انقلاب اسلامی، ۳۲ هزار نفر از نسل جوان را به سمت برج میلاد تهران هدایت می‌کنیم تا موسیقی را به خوردشان بدهیم که حداقل به ظاهر اعتقادی به مفید بودنش نداریم. پاسخ سال‌های اخیر مجریان جشنواره نیز پر در آمد بودن اجراهای موسیقی پاپ است که به اصطلاح این در آمد صرف هزینه‌های بخش‌های دیگر جشنواره می‌شود و این یعنی عذر بدتر از گناه!

بر خلاف جشنواره فیلم فجر که بخش بین‌الملل آن سال‌ها در کانون توجه نبود، بخش بین‌الملل جشنواره موسیقی فجر به نسبت از بخش‌های پر مخاطب تر آن به شمار می‌رود. بخش بین‌الملل جشنواره موسیقی فجر با متولیان سال‌های اخیر خود نشان داده که مجری جشنواره یعنی دفتر موسیقی، صد در صد مطیع سلایق شخصی متولیان بخش بین‌الملل بوده و خود نقشه راه و برنامه و چارچوب مدونی برای آن ندارد.

به عنوان مثل متناوباً اکثر گروه‌های خارجی شرکت کننده در بخش بین‌الملل چند سال اخیر از نظر نوع موسیقی، موسیقی‌های جاز، الکترونیک و فانک و فلامنکو را به مخاطب عرضه می‌کنند و دو سه گروه موسیقی کلاسیک نیز در انبوهی از کنسرت‌های پاپ و جاز و بداهه نوازی های موسیقی غربی ناپدید می‌شوند.

برای اکثر مخاطبانِ حرفه‌ای جشنواره بسی جای تعجب است که اصولاً پافشاری به دعوت از چنین گروهایی که به سرعت می‌توانند سلیقه مخاطب را تحت تأثیر خود قرار دهند به چه دلیلی است و یا حتی آش گاهی چنان شور می‌شود که مخاطب تصور می‌کند در یکی از سالن‌های شیکاگو به تماشای کنسرت نشسته است.

به هرترتیب پیدا کردن نسبت بین گروه تریو جاز فرانسه یا گروه موسیقی جاز انیمیشن آمریکا با ماهیت جشنواره موسیقی فجر گویا چندان ساده نیست و یا اینکه باید با موضوع سلایق شخصی در انتخاب گروه‌های خارجی کنار آمد. باید اذعان کرد گرچه دبیران محترم جشنواره در سال‌های اخیر پیوسته از میان اساتید مسلم و موسیقی دانان بزرگ کشور انتخاب شده‌اند اما نحوه سیاست گذاری دفتر موسیقی به نحوی بوده که فقط با بهربرداری از نام این اساتید و بهره مندی نامطلوب از سعه صدر ایشان، تصمیمات خود را گرفته و سیاست‌های اغلب نادرست خود را پیش برده‌اند.

به قول یک تهیه کننده موسیقی در سال ۱۳۹۶ که می‌گفت: «بی‌تردید نسل‌های آینده درباره عملکرد ما نسبت به موسیقی معاصر قضاوت می‌کنند. امروز وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی فقط تبدیل به وزارتی برای ممیزی آثار هنرمندان شده، دفتر موسیقی هم فقط فعالیت خود را به اعطای مجوز محدود کرده، در این بینِ شنوندگان جدی موسیقی به حال خود رها شده‌اند و عملاً فکری برای هدایت، آموزش و ارتقای سلیقه شنیداری آنها نمی‌شود.

یک فنجان چای داغ

«آبا» منتخب جشنواره آپوریا کره جنوبی شد

فیلم کوتاه «آبا» به نویسندگی و کارگردانی مهدی برزُکی منتخب بخش مسابقه بیست و یکمین دوره جشنواره بین المللی فیلم آپوریا کره جنوبی شد.

به گزارش امتیاز، فیلم کوتاه «آبا» به نویسندگی و کارگردانی مهدی برزکی و تهیه کنندگی انجمن سینمای جوانان ایران و مهدی برزُکی در بخش مسابقه فیلم‌های کوتاه بیست و یکمین دوره جشنواره بین المللی فیلم آپوریا کره جنوبی به نمایش درخواهد آمد. این جشنواره با هدف حمایت از فیلمسازان و کشف استعدادهای برتر تشکیل شده تا ایده های فیلمسازان به دید مخاطبان ملی و بین المللی برسد. بیست و یکمین دوره جشنواره بین المللی فیلم آپوریا در گانگوون کره جنوبی از ۲۴ آذر تا ۲۵ دی ماه ۱۴۰۰ مصادف با ۱۵ دسامبر ۲۰۲۱ تا ۱۵ ژانویه ۲۰۲۲ به مدت یک ماه به نمایش فیلم های منتخب می‌پردازد.معصومه قاسمی پور، اختر سادات اولیایی و فاطمه مرتاضی بازیگران «آبا» هستند. همچنین در خلاصه داستان این فیلم آمده است: «آبا برای فرار از پیری به دنبال راه تازه ای می گردد..»

فهرست عوامل «آبا» عبارتند از: نویسنده و کارگردان: مهدی برزکی، مدیر فیلمبرداری: علی حسین زاده، مدیر صدابرداری: مصطفی بهمنی، تدوین: امیرحسین شاکری، طراحی و ترکیب صدا: رامین ابوالصدق، طراح صحنه و لباس: الهام خدابنده لو، طراح چهره‌پردازی: کیمیا دوستکام، آهنگساز: نیما امین، اصلاح رنگ و نور: ایمان سلیمی، جلوه های ویژه: حمید رضا بلوچی دستیار کارگردان و برنامه ریز: محمدرضا سعیدی فرد، انتخاب بازیگران: مائده قطبی، منشی صحنه: ارغوان‌نادعلی، طراح پوستر: بهنام اعتمادی آذر، مدیر تولید: سعید قربانی، تدارکات: بهرام قدیری، عکاس: مجتبی محق و حانیه صدقی نژاد، روابط عمومی: آزاده فضلی، پخش بین‌الملل: لیمو فیلم، تهیه کننده: انجمن سینمای جوانان ایران و مهدی برزکی و با مشارکت سازمان فرهنگی اجتماعی ورزشی شهرداری کاشان.

در یک نشست رسانه‌ای؛

جزییات هفتمین جشنواره عکس «نورنگار» تشریح شد

نشست خبری هفتمین جشنواره عکس «نورنگار» ظهر دوشنبه ۱۰ آبان ماه با حضور افشین بختیار، داریوش محمدخانی و محمد فروغی اعضای شورای سیاستگذاری، مسعود افشانی دبیر جشنواره و فاطمه بهبودی داور جشنواره برگزار شد.

محمد فروغی عضو شورای سیاستگذاری هفتمین جشنواره «نورنگار» در ابتدای نشست با انتقاد از پوشش اندک خبری از جشنواره‌هایی که در مباحث فرهنگی و هنری فعالیت دارند، گفت: ۷ سال است جشنواره عکس «نورنگار» بنیان نهاده شده است و افتخار می‌کنم تمام همت و تلاش‌مان را برای ایران گذاشتیم. افتخار می‌کنم بحث «ایران من» را به عنوان مرکز اصلی نگاه استراتژیک‌مان تعیین کردیم و در این راستا به خوبی‌های ایران می‌پردازیم. خوشحالم با وجود مشکلات ۷ ساله، توانستیم این کار را ادامه دهیم و امیدواریم باز به همت همگان، این روند ادامه پیدا کند. وی افزود: این دوره با وجود شرایط اقتصادی، جایزه ۸۴ میلیونی داریم و در انتخاب داوران، به سوی جوان‌گرایی رفتیم. فروغی در ادامه با انتقاد از وضعیت حاکم بر عکاسی در فضای هنری ایران، بیان کرد: جالب است بدانید انجمن‌های عکاسی داخل ایران اخبار جشنواره «نورنگار» را پوشش نمی‌دهند و به اعضای خود اطلاع‌رسانی نمی‌کنند. می‌گویند من دکان راه انداختم و این رویداد جشنواره نیست. وقتی نمی‌توانیم همدیگر را ببینیم، چنین وضعیتی نیز حاکم می‌شود. در واقع من شرکت خصوصی دارم که دغدغه فرهنگی دارد و چنین فعالیتی بیش از اینکه برایم از نظر معنوی آورده داشته باشد، برایم ضرر داشته است. وی تصریح کرد: دوست دارم در نگاه بصری جامعه تأثیرگذار باشم و اندک تأثیری هم که این جشنواره داشته، به کسب و کارمان برکت داده است. عضو شورای سیاستگذاری جشنواره عکس «نورنگار» گفت: در ادامه فعالیت‌های فرهنگی که داشتیم، برنامه برای هنرهای تجسمی داریم و بحث آموزش را راه‌اندازی کرده‌ایم و در حال حاضر نیز به صورت رایگان کلاس‌های لایو و حضوری را همزمان برگزار کردیم. برگزاری کلاس در دوران کرونا کمک کرد تا استریم را راه‌اندازی کنیم و ساختارهای استریم لایو را در حوزه عکاسی صنعتی و نورپردازی راه انداختیم. مسعود افشانی دبیر هفتمین جشنواره عکس «نورنگار» نیز در ادامه بیان کرد: هفتمین جشنواره عکس «نورنگار» امسال در شرایط کرونا برگزار می‌شود، البته سال ۹۹ به دلیل اوج بیماری کرونا، جشنواره را برگزار نکردیم چون نمی‌خواستیم عکاسان را در شرایط سختی قرار دهیم و ترجیح دادیم جشنواره یک سال برگزار نشود. امسال در هفتمین دوره جشنواره با قدرت بیشتر کار را آغاز و سعی کردیم موضوعاتی روز مانند خدمات کادر درمان برای سوژه عکاسی در نظر گرفته شود تا نوعی ادای دین به کادر درمان داشته باشیم.

وی بیان کرد: بخش جنبی جشنواره شامل عکاسی خلاقانه است که در کمتر جشنواره‌ای به آن پرداخته شده است. در واقع، عکاسی رئال و پرتره نیست بلکه ترکیبی از خلاقیت در عکاسی است که بعضاً به آن پرداخته نشده است. در این زمینه با اختصاص جوایزی درخور، تلاش کردیم کمکی به رفع نیازهای عکاسان کرده باشیم.

افشانی با اشاره به تغییر رویه و نگاه هیأت داوران، توضیح داد: مجید سعیدی، ساتیار امامی و فاطمه بهبودی داوران جوان و صاحب سبکی هستند که در هفتمین جشنواره «نورنگار» داوری متفاوتی را انجام خواهند داد. خوشبختانه تاکنون استقبال خوبی از جشنواره شده است و ما نیز قصد داریم و دوست داریم یک حرکت فرهنگی انجام دهیم نه صرفا یک جشنواره عکاسی برگزار کنیم. آرشیوی که ما در اختیار داریم به کار پروژه‌ها و فعالیت‌های پژوهشی می‌آید. امیدواریم امسال با موضوعات انتخاب شده آرشیو غنی‌تر شود و آن را یک حرکت فرهنگی ریشه‌دار در نظر بگیرند.

وی همچنین از راه‌اندازی آژانس عکس «نورنگار» در آینده نزدیک خبر داد و افزود: دل‌مان پردرد است از دوستانی که از دست دادیم به ویژه دکتر عالمی که همیشه همراه ما بودند و حکم پدر معنوی ما را داشتند.

افشین بختیار عضو شورای سیاستگذاری جشنواره نیز در سخنانی گفت: من از ابتدای پیدایش «نورنگار» در کنارش بودم. من از دولت‌ها گلایه دارم چون وقتی به هر کدام از سازمان‌های دولتی برای انجام کار فرهنگی و هنری به ویژه عکاسی مراجعه کردم، من را نادیده گرفتند. تاکنون برای بیشتر شرکت‌های بزرگ خودروسازی، سدسازی، نفتی و ... کار عکاسی صنعتی انجام داده‌ام اما هر وقت پیشنهاد دادم معمولاً اکثر آنها کاری برای هنر ایران نکردند اما مؤسسه «نورنگار» و آقای فروغی این‌طور نیستند و با وجود کارشکنی‌های بسیار، پشت جشنواره ایستاده‌اند.

آگهی مناقصه عمومی
(نوبت دوم)- چاپ اول

شهرداری بابل

سازمان آتش نشانی و خدمات ایمنی شهرداری بابل در نظر دارد پروژه زیر را با مشخصات و شرایط کلی از طریق مناقصه عمومی به اشخاص حقوقی واجد شرایط(دارای مجوز رسمی از وزارت صنعت،معدن و تجارت و دارای گواهینامه استاندارد محصول از سازمان ملی استاندارد کشور)واگذار نماید :

پروژه	برآورد اولیه(ریال)	سپرده شرکت در مناقصه(ریال)	مدت اجرا (روز)
خرید و تجهیز خودروی فوماتیک آمیکو	۵۷/۷۷۰/۰۰۰/۰۰۰	۲/۸۹۰/۰۰۰/۰۰۰	۶۰روز کاری

لذامتقاضیان محترم می توانند از ساعت ۸ صبح روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۰۴ تا ساعت ۱۲ روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۱۳ با مراجعه به سامانه ستاد، اسناد را دریافت و پس از بررسی، پیشنهاد خود را به همراه ضمانت نامه بانکی به مبلغ مندرج در جدول فوق و یا فیش واریزی به همین مبلغ به حساب ۰۱۰۵۷۰۷۰۳۹۰۰۷ نزد بانک ملی واریز و به همراه برگه پیشنهاد قیمت از ساعت ۱۲ روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۱۳ لغایت ساعت ۱۲ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۲۵ به سامانه ستاد ارسال نمایند.

آخرین مهلت تحویل پیشنهاد ساعت ۱۲ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۰/۰۸/۲۵ می باشد.
بازگشایی پاکات رسیده در تاریخ ۱۴۰۰/۰۸/۲۶ روز چهارشنبه راس ساعت ۱۳ می باشد.
به پیشنهادات مبهم و مخدوش و فاقد سپرده ترتیب اثرداده نخواهد شد.
شهرداری در رد یا قبول پیشنهادات مختار است.
تلفن تماس جهت اخذ اطلاعات ۳۵۱۵۶۲۲۵ -۰۱۱ می باشد.
http://www.babolcity.ir

محمدقاسم دابوئیان طبری-سرپرست شهرداری بابل

م-الف: ۱۲۱۰۰۷۵

شناسه : ۱۲۰۹۵۸۲

TENDER NO.: 08-38 -9740002

N.I.S.O.C
NATIONAL IRANIAN SOUTH OILFIELDS COMPANY
AHVAZ-IRAN

National Iranian South Oilfields Company (NISOC) intends to purchase the following goods

Items	Material Description	Quantity
01	COILED TUBING REEL STRING, QT-800, SINGLE TYPE H2S SERVICE,FITTING FIG.1502 WING WITH INTERNAL/EXTERNAL CORROSION INHIBITOR, TEST CERTIFICATE/ANALYZES , WELDING LOCATION AND MATERIAL CERTIFICATE ATTACHED ON EACH REEL SHIPPING SPOOL: STEEL SPECIFIED AS OD SIZE, WALL THICKNESS REF, QUALITY TUBING LONG SIZE: 15000FT OD 1.25 IN . , W.T 0.109 IN	05

Vendors who intend to participate in aforesaid tenders are requested to send their " Intention To Participate" letter via fax to the following number along with their resume according to Qualitative Assessment Form no. 2., available at: www.nisoc.ir, not later than 14 days after the second announcement, otherwise, their requests for participation in the tender will be disregarded.

The applicants should have relevant background in supplying the required goods and capability to provide and submit a bid bond of 27,046 EURO or 7,200,000,000 RIAL, in favor of NISOC.

Tender documents including the materials thorough technical specifications and Qualitative Assessment Forms can be accessed via: www.nisoc.ir-material procurement management tab

ONLY ACCEPTABLE DELIVERY TERM IS D.D.P., NISOC'S WAREHOUSE, AGHAJARI, IRAN

PAYMENT TERM IS C.O.D., SUBSEQUENT TO NISOC'S MATERIAL APPROVAL

NO ADVANCE PAYMENT WILL BE PAID

FOREIGN PURCHASING DEPARTMENT
Bldg. No. 104, Material Procurement Management Complex,
Kouy-e-Fadaeian Islam (New Site), Ahvaz, Iran
Tel. No.: 061 34 12 5010 Fax No.: 061 34 45 74 37

Public Relations
www.shana.ir , www.nisoc.ir
http://iets.mporg.ir
WWW.Setadiran.ir